

Arrest

**nr. 152 837 van 17 september 2015
in de zaak RvV X en X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. 166 217 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Ahmada, district Jaghatu van de provincie Ghazni. U volgde een jaar onderwijs waarna u uw moeder hielp als kleermaker. Uw vader werkte als landbouwer. Meermaals zag u Pashtounen naar uw vader komen als hij op het land werkte. Ze maakten ruzie met uw vader en vroegen hem geld. Waarover het conflict ging, heeft u niet kunnen achterhalen. Op een dag kwam de man wiens gronden aan die van uw vader grenzen naar jullie huis om te melden dat uw vader geslagen en ontvoerd werd. Die man, uw oom en uzelf gingen naar de politie om het incident te rapporteren, maar met de klacht werd er niets gedaan. Jullie zochten uw vader in de onmiddellijke omgeving, maar konden hem niet vinden. Ongeveer twee weken na de verdwijning van uw vader stond u aan de dorpswinkel, toen u plots één van de personen herkende met wie uw vader ruzie had gemaakt. U sprak hem aan en vroeg waar uw vader was. Deze persoon zei dat hij u naar uw vader zou brengen. Hij reed met u een heel eind in de auto tot jullie aan een plaats kwamen waar er koeien werden gehouden. De man sloot u op in een kamer. Omdat u niet wilde eten, werd u geslagen. Na drie dagen zag u een vrouw lopen en smeekte u haar om u vrij te laten. De volgende ochtend liet ze u vrij en hielp u een auto te stoppen die u kon meenemen. Toen u terugkwam in uw dorp waren uw moeder en oom erg boos tot u vertelde wat u overkomen was. Omdat het niet mogelijk was om altijd in huis te blijven, besloot uw oom een week later dat u Afghanistan diende te verlaten. Aan het eind van de zomer vertrok u om na een reis van een jaar en drie maanden u op 21 februari 2011 in België aan te komen. Op 24 februari 2011 verklaarde u zich vluchteling. Bij uw aankomst in België verklaarde u zich zestien jaar. De voogdij over u liep van rechtswege af op 31 december 2013.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara (identiteitsbewijs) en twee opsporingsberichten van het Rode Kruis neer.

Op 11 december 2012 oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat er geen geloof kon gehecht worden aan de voorgehouden vrees bij terugkeer naar Afghanistan, noch aan uw herkomst uit Ghazni. U werd derhalve zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In haar arrest van 21 mei 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS omdat ze op basis van de voorliggende elementen de beoordeling van het CGVS kon bevestigen noch hervormen. Uw dossier werd terug naar het CGVS gezonden voor aanvullende onderzoeksmaatregelen.

B. Motivering

Op basis van de bevindingen uit het bijkomend onderzoek gedaan op 4 december 2013 en de vaststellingen uit uw eerste gehoor op het CGVS op 3 mei 2012 dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de

mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat zowel uw geografische kennis en uw kennis van de vooraanstaande personen van de regio waar u gewoond zou hebben, als uw kennis van de landbouw, uw kennis van de veiligheidssituatie in uw regio en uw besef van het dagelijks leven aldaar tekort schoten om geloof te kunnen hechten aan het voorgehouden verblijf in Ghazni.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Alvorens een inschatting te maken van de geloofwaardigheid van uw herkomst moet in volgende paragraaf eerst, ter informatie, het volgende verduidelijkt worden. Hoewel u beweert dat uw dorp Ahmada gelegen is in het district Jaghatu van de provincie Ghazni, wijzen de beschikbare kaarten erop dat uw dorp in werkelijkheid in het district Wali Muhammadi Shahid, ook bekend als Khogyani, gelegen is. De twee namen die u uw dorp geeft (Dalkhak Payen, Qarya-i-Hamada (dorp Hamada)) werden in het district Khogyani teruggevonden, net zoals enkele van de door u genoemde buurdorpen (Zaman Khail, Chahar Qal'a) (CGVS 3/5/2012 p.3). Hoewel Ahmada in het verleden inderdaad deel uitmaakte van het district Jaghatu behoort het sinds juni 2005 tot het district Khogyani. Als u de naam **Khogyani** genoemd wordt, herkent u er een van de districten van Ghazni in, maar meent u dat dit district ver van uw dorp verwijderd is (CGVS 4/12/2013 p.8). Ook de andere naam van Jaghatu, namelijk **Bahrami Shahi**, is u onbekend (CGVS 3/5/2012 p.3). Ook na 2005 zal in het district Khogyani zeer geregeld Jaghatu gebruikt worden als verwijzing naar het district en zelfs door bepaalde overheidsinstanties en ngo's werden soms nog de oude grenzen van Jaghatu gehanteerd. U, een minderjarige op het moment dat u Afghanistan verliet, kan dan ook niet kwalijk genomen worden dat u niet van deze opsplitsing op de hoogte bent.

Wel is het veelzeggend voor het geloof in uw verklaarde verblijf in Ahmada dat meerdere van de omringende dorpen van Ahmada u onbekend zijn. Zo herkent u de **namen van de dorpen** Dost Khel, Qalandar Khel, Qoul Karak niet. Deze dorpen liggen nochtans in de onmiddellijke omgeving van uw dorp, zoals blijkt uit de informatie die u aantreft in het administratieve dossier. Dat u al deze dorpen uit de directe omgeving van het uwe niet kent, mag zeer ernstig verbazen. Evenmin kent u Qashe Majeed, Deh Nura(y), Deh Munda, Deh Abbas, dorpen die iets verder van uw dorp, maar wel op de hoofdweg die uw dorp met de districtshoofdplaats van Jaghatu verbindt, liggen (CGVS 3/5/2012 p.7). Het mag ook verbazen dat u, als u in uw tweede gehoor geconfronteerd wordt met de naam van een dorp dat u in uw eerste gehoor als een buurdorp van Ahmada identificeerde, er nu niet meer een dorp maar een van de districten van Ghazni in ziet (CGVS 4/12/2013 p.10; CGVS 3/5/2012 p.5). Deze vaststelling doet vermoeden dat minstens een deel van de informatie die u op het CGVS wist aan te brengen aan studie is ontleend.

Volgens een UNHCR-rapport van 2002 over Jaghatu, toen uw dorp er nog deel van uitmaakte, was het toenmalige grondgebied van Jaghatu onderverdeeld in drie Pashtounse regio's en zes Hazara regio's. Vier van deze Hazararegio's zijn u echter onbekend, terwijl de naam van de vijfde u enkel aan een school in Jaghatu doet denken en u de naam van de zesde slechts eens 'hoorde' (CGVS 3/5/2012 p.6,10,11). In het licht van de door het UNHCR beschreven **opdeling tussen Pashtounse en Hazara regio's** valt ook uw uitspraak op dat de Pashtounen en Hazara's niet gescheiden leven in eigen dorpen of regio's, maar met elkaar vermengd wonen. Gezien het belang van de etnische groepen in de Afghaanse samenleving, de gespannen verhoudingen tussen Hazara's en Pashtounen en het direct merkbare verschil in taal en uiterlijk tussen beide groepen, zou u er wel degelijk van op de hoogte moeten zijn dat Jaghatu uit regio's bestaat die gekenmerkt worden door hun etniciteit en men wel degelijk kan spreken van enerzijds Pashtoun-regio's en anderzijds Hazara-dorpen (CGVS 4/12/2013 p.6).

Uw bewering dat **Jaghatu uit vier dorpen** bestaat waarvan Ahmada er een is, wordt overigens geheel ontkracht door de aan het administratief dossier toegevoegde kaarten (CGVS 4/12/2013 p.9). In werkelijkheid bestaat Jaghatu uit vele tientallen dorpen.

Voorts slaagt u er niet in de omgeving van uw dorp correct weer te geven. U beweert dat uw dorp **noch bij een rivier noch bij een weg** gesitueerd is (CGVS 3/5/2012 p.7). In werkelijkheid ligt Ahmada zowel dicht bij een rivier als bij de weg die de districtshoofdplaatsen van Jaghatu en Khogyani met Ghazni stad verbindt. Indien u daadwerkelijk steeds in Ahmada gewoond zou hebben, zou u deze cruciale geografische kennis niet mogen ontberen.

Als er in uw tweede gehoor op het CGVS nog doorgevraagd wordt op de aanwezigheid van wegen bij uw dorp besluit u dat er slechts ongeplaveide weggetjes zijn. U gevraagd waar de weg bij uw dorp zowel in de ene richting als in de andere richting heen leidt, houdt u het vaagweg op "andere dorpen". Welke dorpen dit zijn, kan u dan weer niet vertellen: als u om namen gevraagd wordt, zegt u dat de ene kant naar Nawur leidt terwijl de andere kant naar een politiestation gaat (CGVS 4/12/2013 p.9). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Te meer daar u dit politiestation, dat enkele malen in uw verklaringen voorkomt, niet nader kan situeren: u kan slechts zeggen dat dit politiekantoor tussen uw dorp en 'een

ander dorp' gelegen is. Hoewel dat dorp volgens uw beschrijving niet ver van Ahmada gelegen kan zijn, kent u de naam van dit dorp niet (CGVS 4/12/2013 p.9). Uw andere bewering, met name dat de weg naar Nawur leidt, klopt al evenmin. Eerder beweerde u reeds dat uw dorp dicht bij Nawur dan bij de andere omringende districten gelegen was (CGVS 3/5/2012 p.7). Andermaal wordt uw stelling teniet gedaan door een blik op de kaart. Van alle districten waaraan (oud) Jaghatu grenst, is juist Nawur het verst van uw dorp verwijderd. Van u, die als vijftienjarige zijn regio verliet, kan niet verwacht worden dat u alle informatie over uw streek in u opneemt en enige tijd later weer naar boven kan halen. Wel zou u in staat moeten zijn om het dorp waar u steeds zou hebben gewoond aan de hand van de belangrijkste geografische aanduidingen te situeren en zouden zaken als de namen van de dorpen die in de onmiddellijke omgeving van uw dorp liggen, ... u niet mogen zijn ontgaan.

Vervolgens mist u ook **essentiële kennis over de plaatselijke landbouw** om uw verblijf in Ahmada aannemelijk te maken. U vertelt dat uw vader werkte als landbouwer op jullie gronden. U hielp uw vader enige tijd bij zijn werkzaamheden op het land en bracht hem elke middag zijn lunchpakket, zo zegt u (CGVS 3/5/2012 p.7; CGVS 4/12/2013 p.3). In uw eerste gehoor liet u ook optekenen dat uw vader aardappelen, tarwe en fruit zoals appels teelde (CGVS 3/5/2012 p.4). Als u evenwel in uw tweede gehoor gevraagd wordt naar de aardappelteelt komt u op uw verklaring terug: uw vader zou enkel tarwe hebben verbouwd, zo stelt u nu (CGVS 4/12/2013 p.5). Uw plotse wijziging kan niet overtuigen, temeer u ook in uw opsporingsverzoek van Rode Kruis meldde dat uw vader aardappelen teelde. Dit lijkt er dan ook op bedoeld uw onkunde over de aardappelteelt te verbergen. Uw kennis van de wijze waarop tarwe geteeld werd, blijkt evenwel erg sober. Zo valt het op dat u een courante term uit het landbouwjargon (u omschrijft het voorwerp maar zegt de precieze term te zijn vergeten) niet kent (CGVS 4/12/2013 p.5). Indien u daadwerkelijk tot uw vijftiende in een landbouwgemeenschap met een vader als landbouwer woonde, moet deze term wel degelijk tot uw woordenschat behoren. Bovendien kan u niet vertellen wanneer de tarwe in uw streek gezaaid en geoogst werd (CGVS 4/12/2013 p.5). Als verklaring voor uw gebrek aan kennis werpt u op dat u destijds fysiek niet in staat was om op het land te werken, en hoewel u eerder verklaarde dat u tot vlak voor uw vertrek dagelijks uw vader zijn lunch bracht zegt u nu dat u destijds heel jong was (CGVS 4/12/2013 p.7). Uw verklaringen kunnen niet overtuigen. U zegt op het platteland te hebben gewoond, dat uw vader als landbouwer werkte en dat u hem dagelijks lunch kwam brengen. Gezien deze verklaringen zou u een goede kennis moeten hebben van de teelt van de voornaamste gewassen in uw regio. Uw stelling dat u toen niet sterk genoeg was, doet niet ter zake. Uw gebrek aan kennis over de landbouw verbaast des te meer daar u verklaart dat u eens meerderjarig waarschijnlijk in deze sector tewerk zou worden gesteld (CGVS 4/12/2013 p.5). Omdat uw eerdere beschrijving van de teelt van tarwe vaag en erg beknopt was, werd u aan het eind van het gehoor nogmaals gevraagd om uw gehele kennis van het teeltproces op tafel te leggen. U kon echter niets meer aanbrengen (CGVS 4/12/2013 p.5,11). Dat u haast geheel onbekend bent met de landbouwactiviteiten in uw regio schaadt sterk de geloofwaardigheid van uw bewering dat u in een ruraal Afgaans dorp woonde.

Verder blijkt ook andere informatie over uw dorp u onbekend. Gevraagd naar **natuurrampen in uw dorp** antwoordt u dat u denkt dat er geen plaatsvonden, al heeft u wel weet van een overstroming in een ander district van Ghazni. Even later bevestigt u nogmaals dat er geen overstroming in Ahmada gebeurde. In werkelijkheid echter vond in 2007 een overstroming plaats die precies uw dorp Ahmada ernstige schade toebracht. Indien u destijds in Ahmada vertoefde, zou een dergelijke gebeurtenis u niet mogen zijn ontgaan. De drie dorpen van Jaghatu die onder dezelfde overstroming te lijden hadden, zijn u eveneens onbekend (CGVS 4/12/2013 p.10). Dat een dergelijke ingrijpende gebeurtenis als een vernietigende overstroming in uw eigen dorp u niet bekend is, terwijl u wel weet heeft van een andere overstroming in een ander district van Ghazni, doet niet alleen het geloof in uw verblijf in Ahmada teniet, maar sterkt eveneens het geloof dat studie aan uw gehoren op het CGVS vooraf is gegaan.

Daarnaast is het ook opvallend dat specifieke informatie die u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS gaf u tegen het tweede gehoor alweer ontglipt was. Zo noemde u in uw eerste gehoor K.H. als de **eigenaar van de gronden naast uw velden**. Als u tijdens uw tweede gehoor opnieuw naar K.H. gevraagd wordt, blijkt u hem niet meer te kennen (CGVS 3/5/2012 p.9; CGVS 4/12/2013 p.13). Dit is eens te meer zeer opmerkelijk. Ook vermeldde u twee namen van de **ouderen die de disputen** in uw dorp beslechtten. Van deze twee vooraanstaande personen herinnert u er zich tijdens uw tweede gehoor slechts één (CGVS 3/5/2012 p.9; CGVS 4/12/2013 p.8-9). Hoewel er geruime tijd verstreek tussen uw eerste en tweede gehoor op het CGVS, sluit de u ontgane informatie dermate nauw aan bij uw leefwereld in uw dorp dat de tijdelijkheid van uw kennis minstens als verwonderlijk bestempeld kan worden.

Eveneens wekt uw uitspraak dat u er geen weet van heeft of iemand in het dorp Ahmada **al dan niet een radio** bezat, verwondering op (CGVS 4/12/2013 p.4). In een landelijk dorp is een radio een van de voornaamste informatiebronnen. Of er in uw kleine dorp van 40 tot 50 huizen mensen toegang hadden tot een radio zou u niet mogen zijn ontgaan (CGVS 3/5/2012 p.5).

Verder moet er nog aangekaart worden dat het politiestation waar uw vader zijn stem zou hebben uitgebracht, zich niet in de lijst van **stembureaus** bevindt (CGVS 4/12/2013 p.13). Verder wordt u gevraagd waar de mensen uit uw dorp naar het **hospitaal** gingen. U stelt dat er enkel een dorpsarts was. U hierop gevraagd waar de mensen dan heengingen als ze ernstig ziek waren, zegt u laconiek dat er geen ernstige zieken waren in uw dorp, iets wat volstrekt ongeloofwaardig is (CGVS 03/05/2012 p.5).

De hierboven aangekaarte lacunes in uw kennis sluiten nauw aan bij het leven in het dorp dat u gekend zou hebben. Dat u deze kennis ontbeert, schaadt sterk het geloof in uw verklaarde verblijf in Ahmada.

Daarnaast is ook uw kennis van de lokale prominenten zeer beperkt. Zo is het opvallend dat, hoewel u beweert dat de taliban actief waren in uw district, u **geen enkele talibancommandant** bij naam kent (CGVS 3/5/2012 p.11; CGVS 4/12/2013 p.13). Op de vraag of er **moedjaheddincommandanten** actief waren in uw district, antwoordt u slechts met 'misschien' en voegt u er onmiddellijk aan toe dat u hun namen niet kent (CGVS 4/12/2013 p.13). Uw gebrek aan kennis van de lokale prominenten staat in schril contrast met uw vlotte kennis van de provinciale politiechefs en gouverneurs van Ghazni (CGVS 3/5/2012 p.5,11). Aangezien u beweert dat u geen toegang had tot de media en dat uw leefwereld beperkt bleef tot uw dorp, roept dit markante verschil vragen op. Bovendien zijn uw verklaringen wat dit betreft **weinig coherent**. In uw beroep voor de RvV beantwoordt u vragen over deze prominenten door te stellen dat de districtschef met de regelmaat van de klok uw dorp aandeed en dat hetzelfde gold voor de politiechef en de gouverneur. Gevraagd tijdens uw tweede gehoor op het CGVS of de personen achter deze drie functiebeschrijvingen wel eens langskwamen in uw dorp, ontkent u dan weer uw eerdere verklaring: de gouverneur kwam niet langs en op de vraag of het districtshoofd uw dorp aandeed heeft u slechts een aarzelend 'misschien' veil (CGVS 4/12/2013 p.7-8). Dit is weinig coherent. U beweert nu dat uw vlotte opsommingen van deze personen te wijten is aan een gesprek dat u had met uw oom waarin hij u deze namen vermeldde, louter omdat u het hem vroeg (CGVS 4/12/2013 p.8). Dat u enkel uit één gesprek met uw oom o.a. de namen van drie politiechefs ontleent, is weinig aannemelijk en sterkt het vermoeden dat u gestudeerd heeft in een poging uw aanspraken op een verblijf in Ghazni kracht bij te zetten (CGVS 3/5/2012 p.11). Dat uw kennis van de genoemde personen zich tot hun naam beperkt, voegt zich bij bovenstaande vaststelling (CGVS 4/12/2013 p.8).

Verder is het ook opvallend dat u niet vertrouwd bent met de naam **Mohammad Kazim Allahyar** (CGVS 3/5/2012 p.11). Mijnheer Allahyar is afkomstig van Jaghatu en hij kende voor zijn lange politieke carrière, die hij beëindigde met een mandaat als vice-gouverneur van Ghazni van 2005-2010, een carrière als moejaheddincommandant. Aangezien deze bekende persoon uit uw regio afkomstig was, zou zijn naam u wel degelijk bekend mogen zijn. Zelfs van een vijftienjarige kan een redelijke kennis van de regionale prominenten verwacht worden, gezien het belang van de lokale machthebbers in de Afghaanse maatschappij. U was de oudste zoon en in afwezigheid van uw vader de verantwoordelijke van het gezin. Gezien uw rol in het gezin en het feit dat u slechts drie jaar van de meerderjarige verwijderd was, kan het niet aanvaard worden dat u van elementaire kennis van de buitenwereld verstoken bleef en op geen enkele wijze voorbereid werd op uw toenmalige en toekomstige rol in en buiten het gezin, zoals u onder andere in uw verzoekschrift aan de RvV beweert.

Uw verklaringen aangaande de veiligheidssituatie in uw regio kunnen evenmin overtuigen. Over de **activiteiten van de taliban in uw streek** is u niets meer geweten dan dat "ze vochten tegen de Amerikanen". Verder reikt uw kennis niet (CGVS 4/12/2013 p.13). Nochtans blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat de taliban een sterke aanwezigheid heeft in uw regio en er ook betrokken is in meerdere veiligheidsincidenten. In uw eerste gehoor geeft u twee concrete voorbeelden van incidenten in uw dorp: u vertelt over een steekpartij en de moord van een leraar door de taliban (CGVS 3/5/2012 p.10,11). Als u tijdens het tweede gehoor gevraagd wordt naar incidenten in uw dorp haalt u enkel het steekincident aan. Andere veiligheidsincidenten gebeurden niet in uw dorp, zo zegt u. Nadat u gewezen wordt op de dood van de leraar stelt u dat deze moord niet gebeurde maar dat wel een schoolgebouw opgeblazen werd (CGVS 4/12/2013 p.11). Dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over een onderwerp dat u goed bekend zou moeten zijn, met name veiligheidsincidenten in uw kleine dorp, doet het geloof in uw verklaringen geen goed.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS vertelde u dat u omwille van de veiligheidssituatie in uw regio niet buiten mocht komen. Gevraagd naar die **veiligheidssituatie** die u tot de muren van uw huis veroordeelde, kan u enkel zeggen dat er gevechten zijn in het gebied tussen Hazara's en Pashtounen en dat er Amerikanen en politie zijn (CGVS 3/5/2012 p.5,10). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS haalt u echter een ander veiligheidsprobleem aan om uw beperkte levensruimte te verklaren. Omdat er kinderen uit uw dorp ontvoerd werden, zou uw vader u niet hebben toegestaan het huis te verlaten, zegt u nu. Het is opvallend dat u pas in uw tweede gehoor ontvoeringen van kinderen uit uw kleine dorp, nochtans beklijvende gebeurtenissen, inroept als reden voor uw beperkte bewegingsvrijheid (CGVS 4/12/2013 p.6,10), temeer daar u in uw beroepschrift slechts aanhaalde dat u zelden uw dorp verliet waardoor uw kennis zich tot dorpskwesties beperkt. De verschillende verklaringen die u opgeeft om uw

beperkte kennis te verantwoorden, komen niet geloofwaardig over. Dit temeer daar uw kennis van de ontvoering zelf behoorlijk mager is te noemen. Zo beweert u de twee jongens die uit uw dorp ontvoerd werden niet te kennen. Daar u in een klein dorp van slechts veertig tot vijftig huizen woonde en aangenomen kan worden dat de ontvoering van kinderen uit het dorp de gemoederen sterk beroert, is het weinig geloofwaardig dat u de namen van uw ontvoerde leeftijdsgenootjes niet kent. Wie hen ontvoerde of wat er met hen gebeurde, weet u al evenmin (CGVS 4/12/2013 p.10,11).

Initieel bracht u de ontvoeringszaken ter sprake om te verklaren waarom u na een jaar de lessen van de leraar in uw dorp verliet. Aangezien u in tegenstelling tot uw stelling wel degelijk uw huis verliet, zo blijkt uit uw verklaring dat u dagelijks uw vader zijn lunch ging brengen op het veld, kan er niet begrepen worden waarom u zich niet naar de lessen van de leraar, die aan huis kwam, kon begeven (CGVS 4/12/2013 p.6; CGVS 3/5/2012 p.3). Dat u geen overtuigende verklaringen kan afleggen over de reden voor de beperkte duur van de door u genoten scholing stelt uw beperkte geschooldheid in vraag. Temeer daar blijkt dat u zowel in Griekenland als in België een facebookaccount aanmaakte. Uw tweede facebookaccount werd enkele maanden na uw aankomst in België aangemaakt. Op dit facebookaccount bent u behoorlijk actief en drukt u zich onder andere in het Dari uit. Over het eerste facebookaccount zegt u dat het werd aangemaakt door een vriend van u. U kon in Griekenland niet heel goed [op het internet] surfen en het account niet heel goed gebruiken, zo zegt u (CGVS 4/12/2013 p.3,4). Toch wekken uw activiteiten op het internet verwondering. Het door u geschetste profiel, namelijk een vijftienjarige die slechts een jaar onderwijs genoot en in Afghanistan misschien een beetje kon lezen, lijkt niet te stroken met de jongeman die in Griekenland tijd en geld stak in het aanmaken van het facebookaccount en de vaardigheden had om facebook, zij het niet heel goed, te gebruiken. Deze vaststelling doet, naast het feit dat moet getwijfeld worden aan uw herkomst, tevens **twijfelen aan uw profiel van een jongeman die slechts erg kort school liep**.

Tenslotte moeten er nog hiaten in uw kennis van het dagelijks leven in Afghanistan aangekaart worden. Zo is het vreemd dat u, die zegt dat de politie naar uw dorp kwam, niet in staat is de kleur van het **uniform van de Afghaanse politie** correct weer te geven. Waar u beweert dat het politieuniform donkergroen van kleur is, is deze in werkelijkheid blauwgrijs (CGVS 4/12/2013 p.7,9). Ook meent u verkeerd dat er **geen waterdam in Jagahtu** is, daar de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd stelt dat de Sarabdam de velden van Jagahtu van water voorziet (CGVS 4/12/2013 p.8). Voorts kent u de in Afghanistan gangbare **oppervlakteen gewichtsmaten** niet. Zo meent u dat een 'ser' vijf of tien kilogram is, terwijl een ser in werkelijkheid zeven kg is. Evenmin heeft u van 'charak' of 'biswah' gehoord (CGVS 4/12/2013 p.14). Biswah is een gangbare oppervlaktemaat, terwijl een charak een courante gewichtsmaat is. Indien u daadwerkelijk op het Afghaanse platteland gewoond zou hebben, had u wel degelijk van deze begrippen gehoord moeten hebben. Als u een **geldbiljet** van 5 Afghani getoond wordt, gelooft u dat het een briefje van 10 Afghani betreft (CGVS 4/12/2013 p.14). Tot slot is het opvallend dat u niet weet of er **andere scholen** bestaan naast de door u genoemde school, Gul Bawari (CGVS 4/12/2013 p.9). Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan het geloof in uw verklaarde verblijf in Ghazni.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Ahmada gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Ghazni heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond

van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van uw asielprocedure uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen. U werd andermaal gewezen op het belang van het verklaren van uw correcte identiteitsgegevens en u werd vervolgens aangemoedigd op zicht te bieden op uw ware identiteit (CGVS 4/12/2013 p.2). Desalniettemin hield u vast aan uw verklaarde verblijf in Ahmada.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niet alleen aan uw verklaarde verblijfplaatsen en –omstandigheden voor uw komst naar België kan geen geloof worden gehecht, **evenmin is het door u voorgehouden profiel van een in Afghanistan alleenstaande minderjarige geloofwaardig.** Tijdens de gehoren maakt u melding van tal van mensen die u kent en die uw netwerk vormden in Afghanistan. Uw verklaringen over de gebeurtenis die van u een alleenstaande maakte in Afghanistan, met name de verdwijning van uw vader, zijn bovendien geenszins overtuigend. U vertelt dat uw vader ontvoerd werd door Pashtounen waarmee hij in conflict lag. Op cruciale aspecten is uw relaas onaannemelijk en verder schaden ook enkele tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo is het merkwaardig dat u en uw familie geen idee hebben wie de mannen zijn waarmee uw vader in conflict lag en die volgens u de kidnapping van uw vader op hun geweten hebben. U verklaart immers dat u een paar keer uw vader in een discussie verwickeld zag met enkele Pashtounen op jullie velden. Op een dag raakte uw vader in een gevecht verwickeld met deze Pashtounen, waarna andere landbouwers tussenbeide kwamen, zo zegt u. De ontmoetingen tussen de Pashtounen en uw vader, waarvan u enkele keren getuige was, vonden volgens u ongeveer eens per week plaats (CGVS 3/5/2012 p.7,9). Later beweert u dat u en uw familie zonder succes trachtten de identiteit van de Pashtounen waarmee uw vader in conflict lag te achterhalen. Het valt echter niet te begrijpen dat jullie er niet in slaagden om de Pashtounen met behulp van jullie dorpelingen te identificeren. U beweert immers dat kort na de ontvoering van uw vader een van zijn ontvoerders bij een ontmoetingsplaats in uw dorp rustig zat te roken (CGVS 3/5/2012 p.10; CGVS 4/12/2013 p.13). Daargelaten dat het vreemd is dat een van de mannen waarmee uw vader openlijk ruzie had zich kort na zijn ontvoering openlijk in uw kleine dorp verpoost, kan niet aangenomen worden dat een man die blijkbaar uw dorp geregeld aandoet niet door de landbouwers die getuigen waren van de ruzie kan geïdentificeerd worden. Daarnaast dient er ook op gewezen worden dat de reden van het conflict tussen uw vader en de Pashtounen, de reden voor uw detentie en de beweegredenen van de vrouw die u vrijliet, u onbekend zijn (CGVS 3/5/2012 p.8,9,10).

Tevens is het zeer bevreemdend dat u vrijwillig mee zou gaan met de man waarmee uw vader in conflict verwickeld was. Dat u en uw familie in jullie zoektocht naar uw vader de Pashtounen waarmee uw vader ruzie had trachtten te identificeren, wijst erop dat jullie vermoedden dat deze Pashtounen achter de ontvoering zaten. Dat u, een vijftienjarige, op een van de veronderstelde ontvoerders afstapt en doodgewoon vraagt of hij nieuws heeft over uw vader om vervolgens met deze vijand van uw vader mee te gaan, is zelfs indien rekening gehouden wordt met uw jonge leeftijd destijds allesbehalve aannemelijk (CGVS 3/5/2012 p.8,9). U was immers op de hoogte van de ruzie en de ontvoering van uw vader en betrokken bij de zoektocht naar uw vader. Gegeven uw besef van de situatie en het feit dat een vijftienjarige tot een zeker wasdom is gekomen, kan uw actie, met name het aanspreken en meegaan met een vijand van uw vader die u van ervan verdacht uw vader ernstig geschaad te hebben, niet voldoende door jeugdige naïviteit verklaard worden.

Tot slot zijn na vergelijking van uw verklaringen twee tegenstrijdigheden in uw relaas aan het licht gekomen. Zo beweert u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de vrouw die u hielp ontsnappen Pashtou sprak. U sprak haar aan in het Dari, ze verstond u niet maar begreep wel welke boodschap u wilde overbrengen, zo zei u (CGVS 3/5/2012 p.8; CGVS Vragenlijst p.3). Tijdens uw tweede gehoor komt u evenwel terug op deze verklaring. U beweert nu dat de vrouw in het Dari begreep en dat ze zelf ook Dari sprak (CGVS 4/12/2013 p.12,13). Gewezen op uw eerdere uitspraken komt u niet verder dan een eenvoudige ontkenning van uw eerdere beweringen (CGVS 4/12/2013 p.14). Daar u zich eerder in niet mis te verstane bewoordingen uitdrukte, kan uw verklaring niet overtuigen en schaadt deze tegenstrijdigheid het geloof in uw asielaanvraag. Ook liet u in uw eerste gehoor optekenen dat er twee weken tussen uw vaders ontvoering en de uwe zat (CGVS 3/5/2012 p.8,9). In uw tweede gehoor houdt u echter vol dat er slechts een week beide incidenten scheidde (CGVS 4/12/2013 p.12,13). Geconfronteerd met deze vaststelling stelt u dat u eerder geen twee weken verklaarde (CGVS 4/12/2013 p.14).

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat het asielaanvraag waarop u uw asielaanvraag steunt, en derhalve ook de verdwijning van uw vader, niet geloofwaardig zijn. Aangezien u uw bewering heden alleenstaand te zijn ophangt aan uw asielaanvraag, kan dan ook uw profiel van alleenstaande in Afghanistan derhalve niet aanvaard worden.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Wat de taskara betreft moet er opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van een Afghaanse asielaanvraag. De opsporingsverzoeken werden door u ingevuld en missen derhalve de nodige objectieve bewijswaarde om uw asielaanvraag te kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

3.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"Verzoekende partij blijft erbij dat zij alles naar waarheid heeft verteld en dat zij geen enkele reden heeft om te liegen mbt haar regio van herkomst. Er kan geen twijfel bestaan dat verzoekende partij afkomstig is uit Afghanistan. Zij heeft getracht alles zo nauwkeurig mogelijk te vertellen aangaande haar eerste dertien levensjaren in Afghanistan. Zij moest altijd binnen blijven en haar moeder helpen, zij leefde in een zeer beschermd en gesloten levensgemeenschap waar zij geen toegang had tot informatie dat verder reikte dan haar dorp. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd en haar gehele asielaanvraag onderzocht heeft vanuit de redenering dat zij tot haar 15e in Afghanistan heeft gewoond. Daarnaast heeft verwerende partij zich enkel gefocust op enkele details, op vragen waarop verzoekende partij – gezien haar jonge leeftijd en achtergrond – niet onmiddellijk een pasklaar antwoord op had, daar waar uit al het voorgaande ten

overvloedige blijkt dat verzoekende partij weldegelijk voldoende kennis heeft over haar regio, haar district en haar land van herkomst. Verwerende partij valt bijvoorbeeld over het feit dat verzoekende partij niet de Afgaanse oppervlakte- en gewichtsmaten kent, dat zij denkt dat een biljet van 5 Afgani 10 Afgani is en dat zij meent dat de kleuren van de uniforms van de Afgaanse politie donkergroen is, daar waar het blauw-grijs zou zijn.

Verzoekende partij wenst nogmaals te benadrukken dat zij geen school gelopen heeft in Afghanistan en het aldus niet zo verwonderlijk is dat zij de oppervlakte- en lengtematen niet kent. Zij heeft correct aangegeven welke munten er bestaan in Afghanistan en welke kleur ze hadden (CGVS 4/12/2013, p. 14), maar ook hier kiest verwerende partij ervoor om zich te focussen op het enige dat verzoekende partij niet wist: [...]

Ook wat de kleur van de uniformen van de politie in Afghanistan betreft, wordt verzoekende partij op een dwaalspoor gezet, doordat het juiste antwoord (volgens het CGVS is dat blauw-grijs) zich niet eens in de mogelijkheden bevindt die haar aangeboden worden (CGVS 4/12/2013, p. 9): [...]

Gezien het hier om een minderjarige gaat, is het uiteraard van uitermate groot belang dat de vragen klaar en duidelijk zijn. Dergelijke 'strikvragen' zijn uit den boze. Bovendien vond verzoekende partij meerdere foto's op het internet waar het uniform van politie/militairen in Afghanistan inderdaad donkergroen is, zoals verzoekende partij verklaarde (stuk 3)."

3.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder meer als volgt:

"Verwerende partij gaat dus ook bij de beoordeling van het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus er ten onrechte vanuit dat verzoekende partij 15 jaar oud was toen zij haar dorp verliet en bouwt haar gehele motivering hierrond. Zoals hierboven uitvoerig is aangetoond, was verzoekende partij niet 13 jaar 15 jaar bij het verlaten van haar dorp.

Daarnaast gaat verwerende partij er ten onrecht van uit dat verzoekende partij een netwerk van familie en kennissen heeft in Afghanistan bij wie zij terecht zou kunnen. Ook de familie van verzoekende partij heeft het land verlaten en is gevlucht naar Iran om geen slachtoffer te worden van het terreur dat thans in Afghanistan heerst en de laatste maanden ongekende proporties aanneemt met de opmars van de IS en de taliban. Verzoekende partij tracht nu met behulp van het Rode-Kruis haar familie te traceren – tot op heden zonder resultaat.

Verzoekende partij kan nergens terecht in haar land van herkomst. Zij is er gevlucht toen zij 13 jaar oud was en heeft geen enkele band meer in Afghanistan, laat staan dat zij zich er zou kunnen vestigen en een menswaardig leven opbouwen."

Vervolgens verwijst verzoeker naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en wijst hij erop dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een foto van de Afgaanse politie (stuk 3) en twee rapporten (stukken 4 en 5).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zijn geografische kennis en zijn kennis van vooraanstaande personen van de regio waar hij zou gewoond hebben, alsook zijn kennis van de landbouw, van de veiligheidssituatie in zijn beweerde regio en zijn besef van het dagelijkse leven aldaar dermate tekortschieten dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde afkomst, (ii) getwijfeld wordt aan zijn profiel van een jongeman die slechts erg kort school liep, (iii) aangezien geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde afkomst, er evenmin geloof gehecht kan worden aan zijn asielrelaas, (iv) zijn relaas verder onaannemelijk is en enkele tegenstrijdigheden bevat, en (v) de door hem neergelegde stukken de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij 13 jaar oud was wanneer hij Afghanistan verliet. Hij verklaarde steeds dat hij geboren is op 31 december 1995, dat hij een jaar en drie maanden onderweg was van Afghanistan naar België en dat hij op 21 februari 2011 in België aankwam (gehoorverslag CGVS 4 december 2013, p. 3). Aldus dient vastgesteld dat verzoeker ongeveer 14 jaar oud was wanneer hij stelt Afghanistan te hebben verlaten. Hoe dan ook dient erop gewezen dat ook van een jeugdig persoon redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij in staat is om op een correcte en coherente wijze te vertellen over zijn regio van herkomst en de dagdagelijkse activiteiten en levenswijzen die hij en zijn omgeving daar hadden. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat hij te lijden heeft aan geheugen- of andere problemen die hem zouden verhinderen dergelijke correcte en coherente verklaringen af te leggen. Het feit dat er doorheen de bestreden beslissing gesproken wordt van een leeftijd van 15 jaar waarop verzoeker Afghanistan zou verlaten hebben, doet dan ook geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat verzoeker in staat is om op een correcte en coherente wijze verklaringen af te leggen over zijn geografische kennis, zijn kennis van vooraanstaande personen van de regio waar hij zou gewoond hebben, alsook zijn kennis van de landbouw, van de veiligheidssituatie in zijn beweerde regio en zijn besef van het dagelijkse leven aldaar. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Het herhalen van zijn verklaringen en de stelling dat deze met de werkelijkheid overeenstemmen, kan dan ook niet aangenomen worden als een dienstig verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet verwonderlijk is dat hij naar zijn dorp verwijst als een onderdeel van Jaghatu, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: *“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond, bijzonder beperkt is. Alvorens een inschatting te maken van de geloofwaardigheid van uw herkomst moet in volgende paragraaf eerst, ter informatie, het volgende verduidelijkt worden. Hoewel u beweert dat uw dorp Ahmada gelegen is in het district Jaghatu van de provincie Ghazni, wijzen de beschikbare kaarten erop dat uw dorp in werkelijkheid in het district Wali Muhammadi Shahid, ook bekend als Khogyani, gelegen is. De twee namen die u uw dorp geeft (Dalkhak Payen, Qarya-i-Hamada (dorp Hamada)) werden in het district Khogyani teruggevonden, net zoals enkele van de door u genoemde buurdorpen (Zaman Khail, Chahar Qal'a) (CGVS 3/5/2012 p.3). Hoewel Ahmada in het verleden inderdaad deel uitmaakte van het district Jaghatu behoort het sinds juni 2005 tot het district*

*Khogyani. Als u de naam **Khogyani** genoemd wordt, herkent u er een van de districten van Ghazni in, maar meent u dat dit district ver van uw dorp verwijderd is (CGVS 4/12/2013 p.8). Ook de andere naam van Jaghatu, namelijk **Bahrami Shahi**, is u onbekend (CGVS 3/5/2012 p.3). Ook na 2005 zal in het district Khogyani zeer geregeld Jaghatu gebruikt worden als verwijzing naar het district en zelfs door bepaalde overheidsinstanties en ngo's werden soms nog de oude grenzen van Jaghatu gehanteerd. U, een minderjarige op het moment dat u Afghanistan verliet, kan dan ook niet kwalijk genomen worden dat u niet van deze opsplitsing op de hoogte bent."*

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen school gelopen heeft en daarom de oppervlakte- en lengtematen in Afghanistan niet kent, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: *"Dat u geen overtuigende verklaringen kan afleggen over de reden voor de beperkte duur van de door u genoten scholing stelt uw beperkte geschooldheid in vraag. Temeer daar blijkt dat u zowel in Griekenland als in België een facebookaccount aanmaakte. Uw tweede facebookaccount werd enkele maanden na uw aankomst in België aangemaakt. Op dit facebookaccount bent u behoorlijk actief en drukt u zich onder andere in het Dari uit. Over het eerste facebookaccount zegt u dat het werd aangemaakt door een vriend van u. U kon in Griekenland niet heel goed [op het internet] surfen en het account niet heel goed gebruiken, zo zegt u (CGVS 4/12/2013 p.3,4). Toch wekken uw activiteiten op het internet verwondering. Het door u geschetste profiel, namelijk een vijftienjarige die slechts een jaar onderwijs genoot en in Afghanistan misschien een beetje kon lezen, lijkt niet te stroken met de jongeman die in Griekenland tijd en geld stak in het aanmaken van het facebookaccount en de vaardigheden had om facebook, zij het niet heel goed, te gebruiken. Deze vaststelling doet, naast het feit dat moet getwijfeld worden aan uw herkomst, tevens **twijfelen aan uw profiel van een jongeman die slechts erg kort school liep.**"*

Wat betreft de kleur van de uniformen van de Afghaanse politie, dient er vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Bovendien kan niet worden aangenomen dat tijdens zijn gehoor dienaangaande een strikvraag werd gesteld. Verzoekers antwoord "donkergroen" was immers evenmin één van de voorgestelde mogelijkheden, terwijl blauw en grijs dit wel waren (gehoorverslag CGVS 4 december 2013, p. 9). Dat er ook donkergroene politie-uniformen bestaan in Afghanistan, kan geenszins worden afgeleid uit de onduidelijke fotokopie bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3) en doet alleszins geen afbreuk aan de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan en een alleenstaande man is, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: *"Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat het asielrelaas waarop u uw asielaanvraag steunt, en derhalve ook de verdwijning van uw vader, niet geloofwaardig zijn. Aangezien u uw bewering heden alleenstaand te zijn ophangt aan uw asielrelaas, kan dan ook uw profiel van alleenstaande in Afghanistan derhalve niet aanvaard worden."* Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die verweerder ertoe noopten geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas.

Rekening houdend met het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4 en 5) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER